

2014. december 2. kedd

Iz 11,1-10; ZS 71; Lk 10,21-24;

Az Úr Lelke nyugszik rajta

Jézus hálaadó imádsága

Elgondolkodhatunk, miért adott hálát ez a drága személy, mikor még köztünk járt. Ebben a részben (Lk10,21-24) hálát ad, mert **Isten elrejtette** a kinyilatkoztatást az okosok elől és helyette a gyermekded lelkűeknek mutatta meg. A szónak szoros értelmében vajon jó volt-e Jézusunknak ez? Elképzeltem mennyire „örülhetett”, amikor a tanult emberek makacsságával találkozott és képtelenek voltak felfogni, amit át akart nekik adni, pedig nagyon is törekedett rá (Nikodémussal hányszor beszélgetett, vitázott).

Én miért szoktam hálát adni az Istenemnek? Azért adok hálát, amiről 100%-ra tudom, hogy hasznomra válik (vagy a családomnak) a jelenben illetve a jövőben? Mától megpróbálok olyasmikért is **hálát adni**, amik kifejezetten **bántanak engem**, vagy olyan **személyekért**, akik kifejezetten **megnehezítik az életem**. Ma megtettem és valahogy úgy vettem észre **görcsoldó hatást érek el ezekkel az imákkal...**

Ki vagyok én, hogy tudjam Isten terveit? Én csak érzékelem a közvetlen dolgokat, az érzelmeimet, hogy mit vált ki az adott rossz esemény belőlem és környezetemből. Az ilyen jellegű probléma-csomagokhoz korábban mindig erőt kértem, hogy viselni tudjam, vagy megoldani...

Helyes-e erőt kérni az Istentől? Hát nem adatott meg nekem mindent, mielőtt kérném azt az Atyácskámtól?

Gyermek vagyok, aki annyit fog fel a szülői gondoskodásból, amennyire értelme engedi? Ablak vagyok, mely annyi fényt ad a belső szobába, amennyire a zsaluit kinyitja?

Király Kata (FABATKA közösség képviselője)